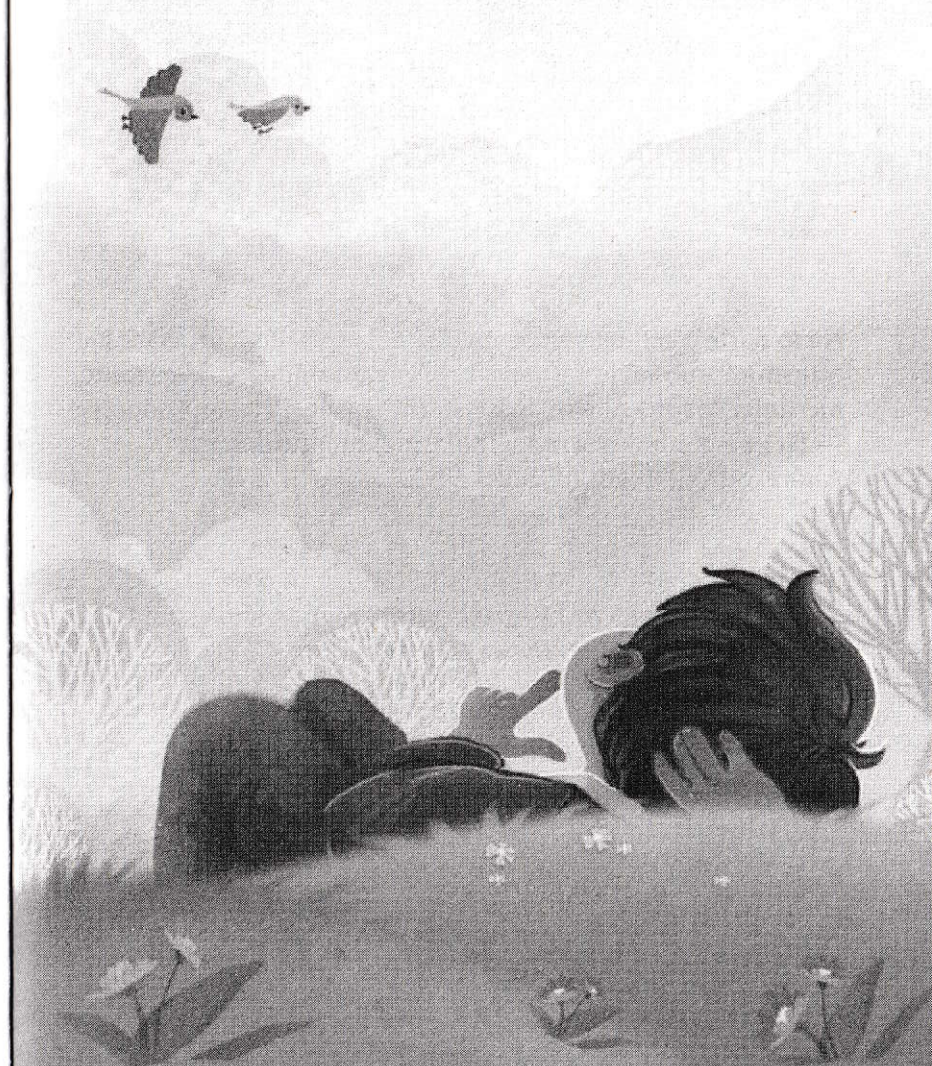

LBRIS

We know
books

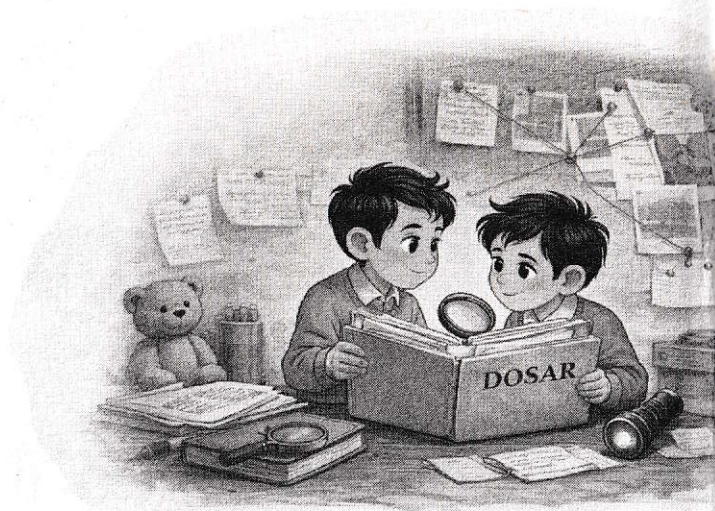
Alexandra Kalinina

Detectivii din clasa a IV-a „A”

REGIS

POVESTEA ÎNTÂI	
Hamsterul Pechenkin	4
POVESTEA A DOUA	
Directorul misterios.....	22
POVESTEA A TREIA	
Câștigătorul felin.....	34
POVESTEA A PATRA	
Mănușa misterioasă și monedele ei	46
POVESTEA A CINCEA	
Schiurile se apropie	55
POVESTEA A ȘASEA	
Pisicilor — pentru răs.....	69
DOSARUL DETECTIVILOR.....	72

POVESTEA ÎNTÂI

Hamsterul Pechenkin

În dimineața aceea, parcă școala nu voia deloc ca eu să merg la ea.

O să spunei:

— „Hai, Andrei Licurici, recunoaște! Tu nu voiai să mergi la școală!” Ei bine, nu e adevărat.

Mi-am pus cu bucurie cea mai frumoasă cămașă. Mi-am făcut singur un sandviș pentru micul dejun. Din cârnat și... tot din cârnat. Delicios, indiferent din ce parte muști! Pe scurt, dimineața a început excelent.

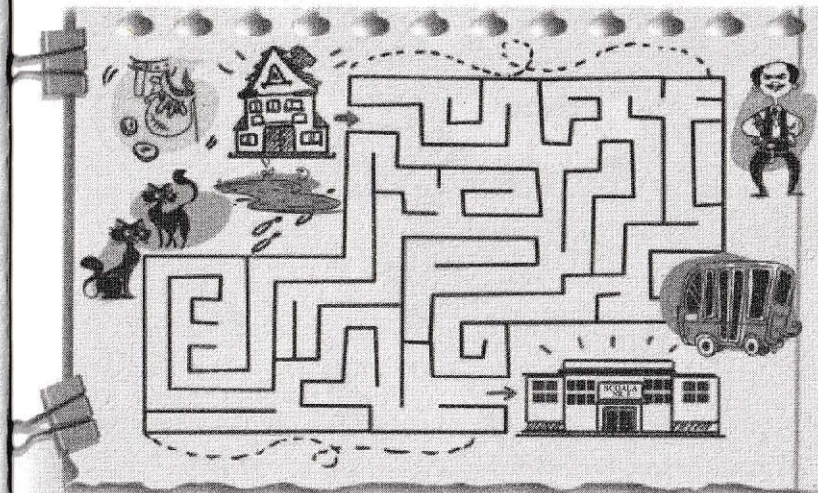
Deja ieșisem pe ușă când mi-am dat seama că am uitat ghiozdanul. M-am gândit: „Ei, nu-i nimic, nu mă mai întorc, că întârzii.” Dar apoi mi-am dat seama că nu poți merge la școală fără ghiozdan. Adică poți ... dar ajungi direct la director!

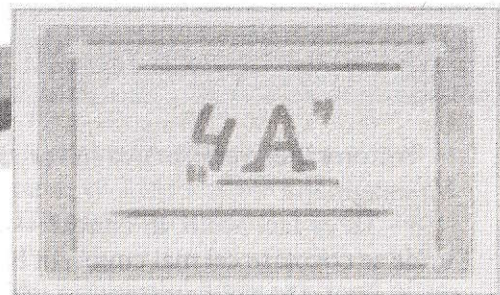
Cât am alergat din hol în cameră și înapoi, m-am împiedicat de bocancii tatălui — au zburat fiecare într-o altă direcție. I-am lăsat acolo, am încuiat repede ușa și am coborât în fugă pe scările alunecoase. Nu știu de ce, dar ele sunt spălate mereu exact la momentul cel mai nepotrivit!

Coboram în viteză și mă țineam de balustradă, dar pe ultima treaptă am alunecat și mi-am lovit genunchiul. Au! Am ieșit din bloc și ce să vezi — o pisică neagră îmi taie calea. Dar eu nu sunt mic, nu cred în tot felul de superstiții din astea, că mi-ar aduce ghinion. Merg spre stație cu pas grăbit. În jur — noroi de toamnă, iar mie mi-e vesel. Mă uit — încă o pisică neagră. Și încă una. Toate îmi ies în cale. M-am liniștit repede, hotărând că, la noi în cartier, probabil toate pisicile au fost duse la coafor și vopsite într-o culoare care acum este la modă.

În timp ce mă gândeam la asta, a sosit un autobuz scurt și îndesat. Ei bine, de fapt, chiar nu era un autobuz adevărat, era un microbuz! Mai există și unele mai lungi — acelea sunt autobuzele mari, nu glumă!

Am urcat pe prima ușă, am băgat mâna în buzunar după bani... dar în loc de monede am găsit o gaură! Conductorul, un domn uriaș cu mustață, a râs zdravăn de mine și a zis că pentru buzunare găurite nu eliberează bilete. Totuși, până la urmă, mi-a permis să merg fără bilet. Se mai găsesc și oameni buni pe lume!

Abia ce eu, mulțumit, am coborât la stația mea, că m-a stropit dintr-o băltoacă, din cap până-n picioare, o „mașină amabilă”. Așa am ajuns eu la clasă. Dar am reușit la timp!

Și asta e grozav! Pentru că altfel aș fi ratat un lucru extraordinar! Vovka Pechenkin a adus în clasă un hamster roșcat și pufos. Ochii hamsterului erau foarte inteligenți, chiar mai inteligenți decât ai elevului nostru de frunte, Sereja Fokin. Ne-am adunat cu toții în jurul minunăției pufoase. Mai exact, toți ai noștri: Iura, Lida — șefa clasei, Sveta Șilova, Anton — principalul bătaș al clasei, și încă câțiva.

— Uitați-vă ce obrăjori dolofani, ce pufos e! — se lăuda Vovka. — Eu îl hrănesc. Curând o să devină uriaș și va intra în Cartea Recordurilor la hamsteri. Și o să fie atât de mare, încât nu se va mai teme de nimeni. Nici de câini! Nici măcar de pisici! Nici de ale mele, nici de pisica noastră de la școală, Crișca. Dar pentru asta trebuie hrănit mult și des. Iar acum o să vă arăt un truc. Vreți?

A băgat mâna în uriașul său ghiozdan albastru, a scos de acolo niște ochelari de carton minusculi și i-a pus pe boticul hamsterului.

Șefa clasei noastre, Lida Petrova, a început să bată din palme:

— Un adevărat profesor celebru! Hamsterul ăsta seamănă cu profesorul nostru de muzică! Are obrajii pufoși, ochii blânzi, dar puțin șireți, de parcă s-ar pregăti să pună un doi. Animalul tău ar trebui filmat în reclame. Sau într-un film despre animale. Doar că, la început, probabil, va trebui să-i găsim un nume foarte neobișnuit, ca al unei adevărate vedete. Apropo, cum îl cheamă acum pe hamster?

— Păi e simplu! Hamsterul Vovkivici! Doar eu sunt Vovka! Iar numele de familie îl are Pechenkin. Doar eu sunt Vovka Pechenkin!

Anton râdea vesel. Stătea în bancă, mânca o plăcintă și râdea. Vă imaginați?

— Tu ce faci acolo, în bancă? — s-a mirat Vovka, observând unde se cocoșase cel mai cunoscut bătaș din toată școala.

— Stau. De aici hamsterul se vede mai bine și nimeni nu mă deranjează să mănânc plăcintelele mamei.

— Știți ce? — a născocit Vovka cu un plan genial. — Vă dau voie să vă fotografiați cu el pe telefon. Contra o plăcintă. O puteți cumpăra la cantină, în pauza următoare.

Sveta, uimită, își face ochii mari și clipește din genele ei lungi:

— Dar de ce să ne fotografiem eu și Anton pentru plăcinte?

— Nu cu el, ci cu hamsterul, — a pufnit Vovka. — Cine s-ar fotografia de bunăvoie cu Anton? El poate să vă pună și o broască pe cap, cât timp pozați împreună. A mai fost un asemenea caz...

Am izbucnit în râs, iar Lida s-a gândit adânc, învârtind șnurul de la glugă și tăcând. Ea voia foarte mult să spună ceva, dar îi era rușine. Întotdeauna simt când oamenii vor să spună ceva. Se înroșesc sau pălesc și își strâng buzele într-un mod amuzant.

La Liduța asta îi ieșea foarte frumos: și să pălească, și să-și strângă buzele. Ea e, de fapt, neobișnuită.

Să nu spuneți nimănui, dar mie Lida îmi place. E slăbuță, cu două codițe hαιοase, pistruiată. Ochii îi sunt buni, ca ai unui cal, doar că de față. Și se îmbracă mereu cum spune directorul. Doar uneori vine la școală în blugi, când mama îi spală uniforma. Liduța, în adâncul sufletului, încă ...

Liduța

...îmi place și mai mult. Și părinților mei. Vreau s-o invit la noi, la plăcinte. Iar mama spune că Lida e subțirică și firavă și că are nevoie de mai multe făinoasă. De tot felul: gogoși, tarte, șarlote...

În timp ce mă uitam la Lida, principalul bătaș al clasei noastre, Anton Sokolov, a strigat brusc, fluturând tableta:

— Șefă de clasă, de ce taci?

El are obiceiul prost să-i strige pe toți pe numele de familie, iar pe Lida — „șefa clasei”. De parcă n-am avea nume. În plus, vorbește cu cineva și se joacă pe tabletă în același timp. Mai mănâncă și semințe în bancă, le bea cu suc și varsă apoi totul, peste tot. Aproape în fiecare zi. Atunci profesorii îi dau cârpă și mătură. El mătură semințele în fâraș și toată murdăria odată cu ele. Iar femeia de serviciu, tanti Liuba, se bucură foarte mult, că are mai puțin de lucru. Singurul, Anton nu e bucuros. Lui îi place mai mult să strige și să smulgă ghiozdane. Dar întotdeauna le dă înapoi până la urmă. Deci, cum începe el:

— Șefă, de ce taci?

Lida răspunde încet:

— Nu tac. Mă gândesc. Probabil numele Hamster nu e prea bun. Uite, pe tine, Vovka, te-au numit Omul Pechenkin — „Biscuițescu”.

Așa e, dar s-ar fi putut.

— Nu s-ar fi putut, — s-a bosumflat Vovka. — Părinții mei mă iubesc.

— Și ce, pe hamster nu-l iubești?

Anton a pus tableta deoparte și a spus:

— Să-i zicem Șarik Vladimirovici. „Vovkovici” nu există.

Biscuițescu

— Nici hamsteri cu numele Șarik nu există! s-a supărat Vovka. Și atunci s-a iscat un asemenea zgomot, ca la un meci de fotbal. Eu și prietenii mei nu reușeam nicicum să ajungem la un acord în privința numelui hamsterului. Nimeni n-a observat cum a intrat în clasă directorul Andrei Andreevici. El apare întotdeauna parcă, atunci când cineva strigă prea tare. S-a uitat la noi cu severitate și a spus:

— Ce se întâmplă aici la voi? Anton, de ce stai pe bancă? Și ce-i cu îmbulzeala asta în jurul lui Pechenkin?

— Vovka e vinovat pentru toate! — a turnat-o imediat Sveta.

Eu mi-am dus degetul la buze și am făcut „șșș-șșș”, ca să nu dea hamsterul de gol.

— Nu e bine să aruncați vina toți pe unul singur, — a spus Andrei Andreevici, învârtind arătătorul în mână. — Ora a început, iar voi faceți gălăgie. Unde e profesoara? De ce sunteți singuri în clasă?

Directorul stătea acolo, cu toată severitatea, în costumul lui cel mai „supărat”. Gri. Când Andrei Andreevici e bine dispus, poartă

săcoul alb. Atunci știm sigur că nu se va supăra și că ne vom purta frumos.

În timp ce mă gândeam la asta, a intrat Maria Pavlovna și a spus:

— Bună ziua, Andrei Andreevici. Iertați-mă că am întârziat. Mi s-a îmbolnăvit câinele. L-am dus la veterinar.

Vovka s-a bucurat atât de tare, încât a strigat:

— Minunat!

Directorul a clătinat din cap, ne-a lăsat pe noi, adică pe „vinovați”, în pace și a plecat să-i certe pe alții. Asta o știu sigur.

La el, la birou, e mereu coadă de elevi cu note mici, corigenți, ca la montagne russe americane. Iar Maria Pavlovna a venit astăzi foarte frumoasă. În rochie albastră. Dacă poartă o rochie, nu va fi nici severă, nici prea exigentă și nu vom avea nici lucrări independente nici teste. Ați observat cât sunt eu de atent și cât de logic gândesc?

Maria Pavlovna a pus pe catedră un teanc de caiete și a întrebat:

— Vovka, de ce te-ai bucurat atât de tare că mi s-a îmbolnăvit câinele?

Vovka s-a ridicat, a pufnit pe nas și a mormăit:

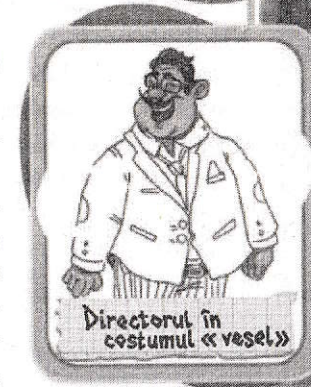
— Nu de asta m-am bucurat. Doar am înțeles că vă pasă de câinele dumneavoastră. Asta înseamnă că iubiți animalele. Și nu le abandonați la necaz. Iar eu am o mare problemă... Am un hamster. Și îl cheamă Hamster. Toți spun că i-am ales un nume prost. Au vrut să-l numească Șarik.

Apoi s-a dus încet spre catedra învățătoarei. Și asta chiar în timpul orei. De ziceai că și-a pierdut mințile.

Maria Pavlovna probabil a gândit la fel, pentru că nici măcar nu l-a certat. Se uita la Vovka, mirată, și tăcea.

El s-a apropiat de învățătoare și l-a scos pe Hamsterul Vovkovic din buzunarul de la piept! O altă dirigintă ar fi fugit din clasă să bea valeriană, dar a noastră — nu. A noastră e foarte curajoasă. Și răbdătoare, de vreme ce de atâția neastâmpărați se ocupă.

Noi toți așteptăm momentul când directorul îi va da o medalie pentru asta. Ea chiar este...

...o adevărată eroină. Până și hamsterul, nu s-a speriat decât un pic. Nu se aștepta ca noi să începem să aducem animale la școală.

Apoi Maria Pavlovna și-a aranjat părul, a zâmbit și a început să-l privească pe hamster cu mare interes. L-a luat în mâini și l-a cercetat atent numindu-l „persoană specială”.

— Stați puțin! — s-a bucurat Vovka că nu este certat și a ho-tărât să-și arate trucul. A scos din buzunar ochelarii și i i-a pus hamsterului pe botic.

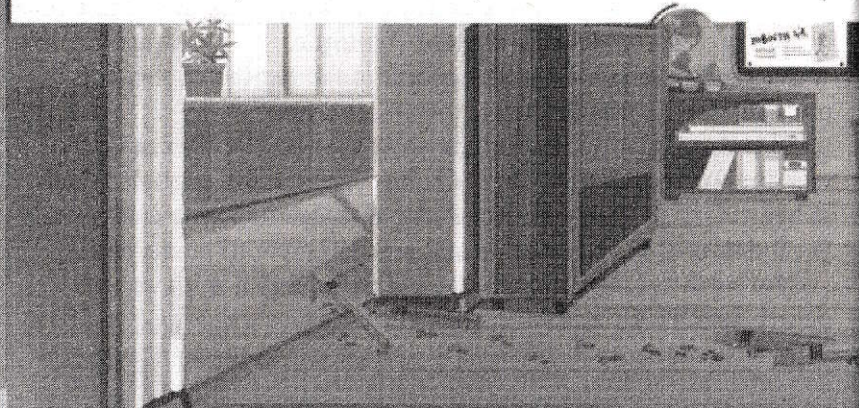
— Ei, leit profesorul nostru de muzică, Alexandr Vladimirovici!

Aici Maria Pavlovna și-a dus mâna la gură, pentru că nu era voie să spună așa ceva în fața noastră. Dar noi oricum știam și singuri că seamănă cu el.

— Atunci hai să-l numim Alexandr Vladimirovici. Și patroni-micul chiar se potrivește de minune! — s-a bucurat Sveta.

De obicei nu ne înțelegem prea bine... cam o zi pe an... Dar de data asta am început s-o respect. Cum să nu? Sveta a avut o idee grozavă.

Maria Pavlovna a vrut să ne convingă să renunțăm. Și-a amin-tit vreo sută de nume speciale pentru hamsteri. Dar noi deja ho-tărâserăm totul și eram foarte fericiți.

Iar în pauză s-a întâmplat ceva groaznic! Pe scurt, hamsterul a dispărut. Cum? De ce? Nimeni n-a observat. Vovka era cât pe ce să izbucnească în plâns. Dar s-a stăpânit. Doar suntem mari deja. Suntem în clasa a patra.

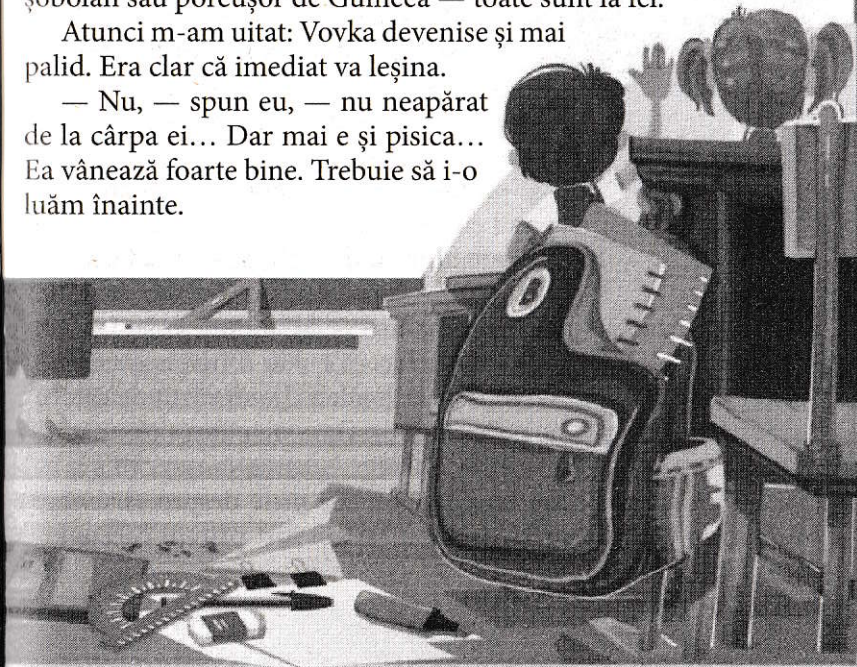
Și iată-l pe bietul Vovka stând în bancă, palid, tăcut, învârtind în mâini un pix și gândindu-se la hamster. Și noi toți la fel. Unde putea să fugă animalul din cutia pentru pixuri și creioane?

Doar Sveta ne-a făcut pe toți fraieri și a fugit să caute nefericitul hamster prin toată școala. Iar eu m-am ridicat și am spus:

— Aici e o treabă serioasă. A dispărut, se poate spune, priete-nul nostru, tovarășul și fratele nostru, Alexandr Vladimirovici. Nu trebuie să stăm degeaba, trebuie să-i căutam urmele... să născocim ceva. Până când nu vine femeia de serviciu, tanti Liuba, cu cârpa udă din întâmplare. Ea nu vede prea bine. Pentru ea un șoarece, șobolan sau porcușor de Guineea — toate sunt la fel.

Atunci m-am uitat: Vovka devenise și mai palid. Era clar că imediat va leșina.

— Nu, — spun eu, — nu neapărat de la cârpa ei... Dar mai e și pisica... Ea vânează foarte bine. Trebuie să i-o luăm înainte.

Vovka a intrat în panică:

— Nu i-o putem lua înainte! Ai văzut cât de repede aleargă!

— Dar noi suntem mai deștepți, — răspund eu. — Hai să formăm o echipă de detectivi ai școlii. O să ne respecte toți. Sunteți de acord?

Copiii s-au bucurat și au hotărât să înceapă imediat căutarea hamsterului. Doar suntem profesioniști de acum.

Iura Krutikov a găsit chiar și o lupă în rucsacul lui, ba și niște nasturi oarecare. El are mereu la el tot felul de lucruri care pot fi folositoare. Se pregătește pentru școală ca pentru o expediție.

Și așa, eu, Iura, Vovka, Sveta — care deja se întorsese — Anton și Lida ne-am apucat cu toții să investigăm „Cazului hamsterului dispărut”.

„Mustăcioșii — nevinovați?”

Am spus imediat că primul suspect este pisica.

— Și ce motiv ar avea? — a întrebat Iura, cu aer inteligent.

— Păi e foarte simplu. Îi e foame, — răspund eu.

— Dar ea este hrănită la cantină, — a ridicat din umeri Lida.

— În primul rând, nu cu hamsteri. În al doilea rând, o țin ca să prindă rozătoarele. Altfel, directorul ar fi trimis-o demult acasă. Iar el, deși sever, iubește animalele. L-am văzut de câteva ori cum o mângâia pe pisica Crișca. Oare nu cumva chiar ea... pe hamster?

M-am speriat chiar eu de gândurile mele despre sărmanul Alexandr Vladimirovici „mâncat” și am fost primul care a luat-o spre cantină.

M-am uitat în jur: toți alergau, iar Vovka dispăruse. Apoi, deodată a scos capul din clasă și ne-a spus:

— Am uitat pixul în bancă. De asta am întârziat.

Noi, detectivii, am ridicat din umeri și am pornit în fugă.

Am alergat pe coridor în plină viteză și m-am izbit de o elevă mai mare — iată cât de tare mă grăbeam. A strigat la mine să fiu atent pe unde alerg și m-a făcut „pitic”. Iar eu, între altele, sunt cel mai înalt din clasă. Dar n-aveam timp de discuții.

Am năvălit în cantină ca și cum am fi scăpat de pe o insulă pustie. La tejghea, unde se împărțea mâncarea, doamnele de acolo chiar s-au bucurat să ne vadă. Ne-am uitat peste tot, chiar și pe sub tejghea, dar n-am găsit nicio pisică.

În spatele tejghelei, de fapt, stătea vânzătoarea de la bufet și mânca niște gogoși. Fața ei era... pe jumătate mulțumită, pe jumătate nemulțumită. M-am enervat puțin:

— Of! Se întâmplă atâtea! Iar dumneavoastră mâncați gogoși!

Doamna de la bufet a continuat să mestece, dar s-a întristat puțin.

Între timp, Iura cerceta ceva cu lupa. S-a lăsat pe podea direct în sacou, chiar în mijlocul cantinei, apoi s-a ridicat în toată înălțimea lui, și-a potrivit ochelarii și a început să semene cu un adevărat detectiv:

— Podeaua e udă. A fost spălată de curând. Și am găsit pe ea trei fire de blană albă și urme de pisică. Asta înseamnă că pisica a trecut pe aici nu demult.

— Crișca? — a întrebat bucătăreasa, tanti Nora, în boneta ei uriașă. — Ea stă în bucătărie și mănâncă.

Iar Vovka începe să strige:

— Îmi mănâncă hâmbsterul! Lăsați-mă!

— Acolo nu aveți voie! — s-a supărat tanti Nora. — Aici nu e coridorul vostru, pe aici nu se aleargă cu bocancii murdari.

Lida, ca de obicei, s-a dovedit cea mai isteță dintre noi. A explicat ce ni s-a întâmplat. Și ne-au lăsat să intrăm în bucătărie.

Acolo era atât de mult abur, încât nici n-am văzut-o imediat pe Crișca. Apoi ne-am uitat mai atent — stătea într-un colț și mușca din coada unui rozător.

Ne-am repezit la pisică și strigam:

— Scui-pă-!!

Dar ea nici nu scuipă, nici măcar nu se întoarce spre noi. Apoi când s-a întors, tot botul îi era plin de smântână! Iar lângă un castrol cu smântână vărsat zăcea un șobolan de cauciuc.

Atunci tanti Nora a ridicat din umeri:

— Ce vă mirați? E jucăria preferată a Crișcăi. Nu știu cine mănâncă hamsterii voștri, dar sigur nu Ksenia. Ea e o pisică de rasă nobilă. Rozătoarele nu o interesează. Ea preferă cotletele de porc. Nici măcar un șoarece n-a prins vreodată. Oricum, toți s-au împrăștiat, le miroase a frică de pisică. Doar directorului să nu-i spuneți.

— Deci pisica nici nu muncește la școală, ci doar mănâncă! — s-a mirat Sveta. — Ei bine, fie, nu vom spune nimănui. Ne e milă de Crișca, așa că îi vom păstra secretul.

Din clipa aceea am început s-o respect și mai mult. Ia te uită, omul în fața ochilor se transformă dintr-o sperietoare în detectiv și apărător al animalelor!

Atunci l-am întrebat pe Vovka:

— Ești sigur că hamsterul a dispărut?

— Ce întrebare stupidă! — a strigat Vovka. — Dacă nu mai e, nu înseamnă că a dispărut?